

Wpływ żywienia ryb drapieżnych paszami komponowanymi na ich cechy użytkowe

Zdzisław Zakęś

Zakład Akwakultury, Instytut Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie

Celem badań było określenie wpływu żywienia (tuczu) ryb drapieżnych paszami komponowanymi na ich cechy użytkowe. Badaniami objęto: sandacza (*Sander lucioperca*), okonia euroazjatyckiego (*Perca fluviatilis*), szczupaka (*Esox lucius*) i sumę europejskiego (*Silurus glanis*). Gatunki te podchowiwano w systemach recyrkulacyjnych (RAS), a ryby hodowlane (ryby H) porównano z dzikimi przedstawicielami tych gatunków, odłowionych z warunków naturalnych (ryby D). Porównano wydajność rzeżną uzyskiwaną na poszczególnych etapach obróbki technologicznej (tj. tuszy patroszonej, tuszy patroszonej i odgłowionej, filetu ze skórą i filetu bez skóry) ryb H i D (osobniki o zbliżonej wielkości), zawartość białka i tłuszczu w odskórzonym filecie i wartość dietetyczną odskórzanych filetów, wyrażoną zawartością wielonienasyconych kwasów tłuszczowych (PUFA), zawartością PUFA z szeregu n-3 (n-3 PUFA), koncentracją kwasu eikozapentaenowego (EPA; 20:5 n-3) i dokozaheksaenowego (DHA; 22:6 n-3) (zawartość kwasów tłuszczowych wyrażono w mg 100 g⁻¹ odskórzanego filetu). U ryb H (sandacz, okoń, szczupak) obserwowano zjawisko obniżenia wydajności filetowania, wyrażonej % całkowitej masy ciała, (odskórzony filet) względem ryb D. Jedynie u sumy H odnotowano wyższą wydajność filetowania niż u sumy D. Poziom tłuszczu w mięsie ryb H był, w porównaniu z osobnikami D, wyższy 1,5 raza (sum), 3 razy (sandacz), 4 razy (okoń) i 12 razy (szczupak). Wartość dietetyczna filetu ryb H odbiegała od odnotowanych u osobników D. Na przykład zawartość n-3 PUFA u sandacza H i D wyniosła odpowiednio 591,6 i 164,6 mg 100 g⁻¹ odskórzonego filetu, u okonia H i D 190,0 i 36,8 mg 100 g⁻¹ odskórzonego filetu, u szczupaka H i D 325,2 i 51,4 mg 100 g⁻¹ odskórzonego filetu, a u sumy H i D 569,0 i 388,5 mg 100 g⁻¹ odskórzonego filetu. W odskórzonym filecie ryb H stwierdzono istotnie wyższe koncentracje kwasów EPA i DHA, przy czym spośród badanych gatunków najmniejsze różnice zaobserwowano u sumy H i D.